

ДИВОВИЖНІ СВІТИ ЗОВСІМ ПОРУЧ

Десятий міський конкурс – майстерня дитячої творчості «Таланти міста Z» – це мрії і реальність, особисті погляди та спільні цінності, національні традиції та сучасні тренди. Це зустріч часів і просторів, класики та «стріт-арту», казкових персонажів та викликів сьогодення. Це – захоплюючі історії, розказані від душі до душі.

Понад 300 робіт мовою фотографії, образотворчого та декоративно-ужиткового мистецтва склали цього року експозицію конкурсу. Тема «Запоріжжя молодіжне» надихнула юних митців на дуже яскраві образи та експерименти.

З виставки можна було дізнатися, що цікаво сучасній молоді. Насамперед, це спорт, дружба та романтичні стосунки, екологічні та соціальні

проблеми, краса навколишнього світу, нашого запорізького краю. Звісно, молодь це про майбутнє, про освіту, хобі та дозволя, вибір професії, спосіб життя. Тому в експозиції привертала увагу макет школи майбутнього (школа-парк), футуристичні зони відпочинку і життєстверджуючі меседжі авторів. Але, напевно, більш за все запорізькі підлітки захоплюються саме творчістю.

Чого тільки не побачиш у майстерні: ляльки, м'які іграшки, різноманітні картини та сувеніри, вироби з паперу, бісеру, дерева, пластиліну, кераміки, солоного тіста, навіть, екстравагантний капелюх і паперовий торт з оригамі. До того ж, до класичних технік у цьому році додалися досить оригінальні та креативні: зокрема, газетоплетіння, кавовий живопис, розпис по тканині, техніка двобічного оригамі. В тренді еко-сумки з розписом, а також

мальовничі запорізькі краєвиди, зображення різноманітних молодіжних мейнстримів, мотивуючі фото та картини.

Помітно, що конкурс щороку набирає барв. Його організатори – департамент освіти і науки Запорізької міської ради і Міський Палац дитячої та юнацької

творчості – подбали також про цікаві та корисні майстер-класи для всіх бажаючих (проводились на платформі ZOOM). Наш заклад представили гуртки декоративно-ужиткового та образотворчого мистецтва «Квітова фея», «Петриківський розпис», «Жар-птиця», «Моде-

лювання іграшки-сувенір», студія образотворчого мистецтва, фотостудія «Образ».

Журі визначило 49 призерів. До того ж, три Гран-прі отримали вихованці гуртків та студій нашого Палацу.

Продовження на ст. 2

Шановні жінки!

Вітаємо вас з Міжнародним жіночим днем! Нехай весна розквітає не тільки на вулиці, але і в душі, а ваша краса радує всіх оточуючих. Щастя вам, благополуччя і гармонії! Бажаємо, щоб ваші дні були сонячними, яскравими та незабутніми, щоб в вашому домі завжди було затишно і тепло. Нехай в вашому житті все буде так, як хочете Ви!

Наймушніша половина Міського Палацу дитячої та юнацької творчості

● АНОНСИ

На нас чекають космічні пригоди

● СТ. 2

Вони змінюють світ на краще

● СТ. 3

Поговоримо про майбутнє

● СТ. 4

Широким планом

Продовження. Початок на ст. 1

Гран-прі у номінації «Образотворче мистецтво» здобула вихованка «Зразкового художнього колективу «Квітова фея»» **Ірина Макаруч** за романтичну роботу «Побачення» (живопис кавою).

«Я дуже рада, що перемогла, – каже Іра, – в свою роботу я вклала самі теплі почуття, тому так приємно, що вони

знайшли відгук. Я мала спокій, бо малювала від щирого серця. Мені хотілося зобразити люблячу пару, але щоб це кохання було не десь там, а щоб воно було осяяне світлом рідного міста. Малювати саме кавою було досить незвично, виникали деякі труднощі, з якими мені допомогла справитися мій педагог, Ганна Костянтинівна Мінченко».

В номінації «Декоративно-ужиткове мистецтво» Гран-прі отримала юна майстриня з гуртка «Петриківський розпис» **Ксенія Христенко** за роботу шкатулка «Птиця сонця» (керівник Краснокутська Тетяна Федорівна).

«Мене захоплює малювання, більш за все петриківський розпис, бо це щось особливе, дуже яскраве, радісне. Люблю малювати квіти, це барвистого настрою, але більш за все подобається зображати

птахів. Птахи – це свобода. Тому своєю «Птицю сонця» я робила із великим натхненням. Отримана нагорода для мене дуже важлива. Дуже вдячна за підтримку і вкладені знання моєму викладачеві і батькам», – говорить Ксенія.

Гран-прі у номінації «Фотомистецтво» виборола вихованка фотостудії «Образ»

Мішель Волкова (керівник Дворний Борис Вікторович). Як розповіла нам Мішель, її влучне репортажне фото «Футбольні фанати» було знято на стадіоні «Арена «Славутич» під час матчу ФК «Зоря». «Це була моя перша футбольна зйомка, – коментує дівчина. – Я побачила, з якою душею хлопці вболівають, тобто справжні

емоції не тільки на гравальному полі, а й «за лаштунками», на трибунах. Взагалі, мені дуже подобається спортивна зйомка, бо це пікові відверті емоції та яскраві моменти».

До того ж, перше місце в номінації «Фотомистецтво» також взяла вихованка «Образ» **Марія Житник**. Пейзаж «Молодіжний вечір» дівчина практично «вполювала». «Це був гарний захід сонця на лимані поблизу острова Бірючий. Я дуже люблю такі «атмосферні» кадри. Заради зйомки, навіть, вставала в чотири години ранку, щоб спіймати схід сонця, гру світла. А ще люблю знімати портрети. Бо там можна розкрити внутрішній світ людини».

Ось такі вони, наші таланти! До речі, тема наступного конкурсу – майстерні 2022 «Запоріжжя футуристичне». Тож, всі назустріч весні! Радіти сонцю та надихатися!

Наші проекти

Давайте зробимо те, що ніхто не робив!

Як щодо суборбітального польоту? Запустимо до космосу стратостат та подивимось, якої висоти він досягне, про що він нам розповість.

Гадаєте, це початок нового фантастичного фільму? Ні, це новий супер-проект **гуртка астрономії**. Хоча, можливо, кіно і буде, бо стратостат планується облаштувати фото- та відеокамерами. В теорії він може піднятися до самої стратосфери на 30 – 35 км, – звідти Земля вже кругла, а небо чорне, наче в космосі. На практиці – на нього чекає безліч випробувань. Про це та інші цікаві подробиці нам розповіли вихованці гуртка астрономії та його керівник Євген Петриченко.

«До запуску треба вирішити дуже багато завдань, – каже один з авторів проекту Богдан Чубар, – відпрацювати підйом повітряної кулі на максимальну висоту, систему рятування з парашутом, всю електроніку, технічні прилади. Це велике дослідження. Ми повинні вивчити та врахувати багато чого, провести випробування. Та воно того варте».

За словами керівника

гуртка Євгена Петриченко, ризиків багато: це повітряні потоки, сонячна радіація, наднизькі та надвисокі температури, що можуть пошкодити цінне обладнання. Тобто, підготовка до запуску – це найбільш відповідальний та кропіткий етап проекту.

«В тропосфері (до 15 км) відбувається постійне охолодження. На висоті 10 км вже мінус 60, 70. Звичайна камера просто вимкнеться в таких умовах. Але за відміткою в 15 км, де практично немає повітря, електроніка почне перегріватися. Все це треба врахувати, якщо ми націлені на певний результат», – повідомив Євген Сергієвич.

Насамперед, юні дослідники прагнуть отримати якісне відео та фото для свого YouTube - каналу. Дуже сподіваються повернути обладнання неушкодженим. Бо в майбутньому планують використати його для вивчення клімату та аерофотозйомки.

До речі, українські дослідники вже робили такі запуски! Але мова йде про дорослих дослідників. Серед юніорів ми можемо бути першими. «На сьогодні ми тільки перевіряємо аеродинаміку. Запускали звичайні кулі з гелієм, перевіряли парашут», – каже представник команди розробників Павло Федорченко.

Гуртківці вірять в успіх, але без допомоги дорослих, звісно, ніяк. Проект потребує не тільки ретельної підготовки, але й значних фінансових витрат. Добре, що у нашого Палацу є друзі. Першим юнацьким космічним проектом зацікавилась відома Запорізька авіакомпанія «Константа».

Коротко про героїв нашого інтерв'ю

Богдан Чубар займається в гуртку астрономії близько року. У Палаці він знайшов нових друзів, коло за інтересами. «Тут мене розуміють, вірять в мене, разом ми можемо багато», – каже він. Хлопець вже сконструював свій власний телескоп. Його мрія «досягти максимального результату в дослідженні космосу. Створити свою аерокосмічну дослідницьку компанію».

Павло Федорченко декілька разів брав участь у навчальних експедиціях. Він теж створив власний телескоп. «Під час першої експедиції я побачив Марс, Сатурн та Юпітер. Це був вибух емоцій! Після того я не втрачаю жодної можливості поспостерігати за зірками, це дивовижно!» Павло мріє не тільки зазирнути якомога далі в космос, але й побачити звідти всесвіт.

Мріє полетіти у космічну подорож також сестричка одного з гуртківців, 8-річна **Ліза Шилякова**. Дівчинка приходить до гуртку разом із старшим братом **Андрієм**. Там, навіть, жартували, намагаючись переконати її у тому, що Земля плоска. Але Ліза відстояла нашу планету. «Земля кругла і дуже гарна. Я хочу побачити її з космосу, дізнатися, що відбувається там. Гадаю, там відбувається багато чого цікавого».

ЗУСТРІЧАЄМО ВЕСНУ З ПЕРЕМОГАМИ!

Зимові місяці видалися дуже насиченими на навчання та досягнення. Ось, лише деякі вражаючі результати наших гуртківців. Серед творчих здобутків – перемоги на паркеті, в конкурсах краси, написання пісень та казок. Про це – докладніше.

На Всеукраїнському конкурсі молоді української поезії та авторської пісні ім. Марини Брацило «Хортицькі дзвони – 2020» спеціальною нагородою журі відзначено вихованку **гуртка авторської (бардівської) пісні (керівник Олена Алексєєва) Нестерову Єлизавету**. Дівчина написала пісні на слова запорізької поетеси і пісняря Марини Брацило. До участі в конкурсі, що проводився вже всьоме, долучилася творча молодь віком від 15 до 25 років з дев'яти областей України.

Вихованці ансамблю спортивного бального танцю **«Фієста» (керівники Лариса та Геннадій Шевцови)** протягом двох місяців підкорили сцену не одного конкурсу. Так, студійці посіли призові місця у VI Міжнародних змаганнях зі спортивних бальних танців «Winter Cup 2021», що відбулись у січні в місті Дніпро. А вже у лютому «Фієста» сяяла у Всеукраїнських хореографічних змаганнях «Зимова Першість - 2021» в Запоріжжі. П'ять I місць! Ось, наші переможці: **Фесенко Руслан та Гладун Софія, Кошульнік Денис та Жадленко Ілона, Новотарський Микола та Мамай Софія**.

Колектив вокально – хореографічної студії **«Чайка» (художній керівник Юрій Трубочанінов)** гідно представила наше місто та країну на Міжнародному конкурсі-фестивалі інструментального, вокального, хореографічного мистецтва «Якщо кохаєш», що пройшов у лютому в місті Дніпро. В арсеналі нагород студії Гран-прі, два I та два II місця.

Юні зірки **Театру моди, таланту та успіху «Inspiration» (керівник Ірина Борщ)** здобули найвищі нагороди у I Всеукраїнському конкурсі-фестивалі «Мистецька коляда», який відбувся у січні в місті Івано-Франківськ. Колектив Театру визнано найкращим у номінації «Театри мод та модельні агентства». Також I місце здобув вихованець Театру **Всеволод Скрима** у номінації «читці». А вихованка «Inspiration» **Вікторія Чорна** завоювала титул «Принцеса краси України» на Всеукраїнському дитячому конкурсі «Королева краси України 2021».

Почесну літературну нагороду отримала вихованка гуртка **«Журналістика та видавнича справа» Анна Фурсенко**. Диплом Лауреата II ступеню Міжнародного дитячого літературного конкурсу «Чарівна скрижаль – 2020» (номінація «Проза») 16-річна авторка здобула за свій твір «Казка, почута в останній у світі бібліотеці».

До того ж, незабаром твори наших юних авторів зможуть читати навіть іноземці. Казка вихованця **Медіа-школи Гліба Ляхова**, що здобула спеціальну нагороду голови журі Другого Міжнародного конкурсу «Золотий Grand Германії», перекладена німецькою мовою та увійшла до збірки кращої прози конкурсу.

Наші вітання всім переможцям та призерам! Зробимо весну ще яскравішою!

Ця сторінка присвячена майбутній великій і значущій для кожного причетного даті. Наш Палац навесні зустрічає своє 85-річчя! Отже, у цьому випуску журналісти

ТW продовжують розповідати про найталановитіших, найзавзятіших його випускників. Про тих, хто перетворив дитяче захоплення в професію, в покликання. Це

ціла плеяда педагогів, які пройшли шлях від вихованця Палацу до наставника, Майстра! Наші герої – це неймовірні творчі особистості, що тепер викладають,

тренують, виховують, надихають нові покоління гуртківців. Отже, зустрічайте: вони змінюють світ на краще прямо тут і зараз, у нашому Палаці!

Сцена – це наше життя

Аліна Ігорівна Тимохіна, хореограф, викладач «Народного художнього колективу» вокально – хореографічної студії «Чайка». Має 18 років педагогічного досвіду з величезним портфоліо здобутків її вихованців. «Більш за все, я пишаюся досягненнями своїх вихованців, – каже Аліна Ігорівна. – Перший час, коли вони виходили на сцену, а я ще була молодим педагогом, я стояла за лаштунками і плакала. Чому? Бо насправді це неймовірна справа – пройти весь цей шлях від першого невмілого заняття до повноцінного виступу на сцені під сяйвом софітів перед глядацькою залю, що аплодує».

– Як вийшло так, що ваше життя пов'язане з хореографією та саме з «Чайкою»?

– Мені було чотири роки. Батьки привели мене до Палацу, до «Чайки» і все – почалися танці (посміхається). Залишилися дуже сильні, яскраві спогади про перші виступи, перші концерти. Вибухові такі емоції, що запам'ятовуєш на все життя. Така це ейфорія, що проходить і застуда з температурою, і де що боліло, одразу перестає. Сцена та командний дух лікують краще за все. Ось так минули шкільні роки. Настав час обирати професію...

– Але танці на цьому не скінчилися?

– Звісно, ні! Ще будучи дівчинкою, я дивилася на свого викладача і уявляла себе на її місці. Мріяла, що колись буду ось так, як вона, вчити дітей мистецтву хореографії. І це бажання не пройшло. Навіть, навпаки. Щоб поступити в Запорізький національний університет, де якраз відкрилася кафедра мистецтв, в тому числі хореографії, я навмисно завадила іспити в інших (не хореографічних) вузах. Була така шалена історія. Мої батьки ніяк не могли зрозуміти, як таке могло трапитися з їх донькою – золотою медалісткою. А я просто не уявляла для

себе іншого шляху. На другому курсі керівник кафедри запропонувала мені роботу. Каже: поїдь у Палац, там на тебе чекають, але де саме не сказала. Приїхала я до Палацу і... вгадайте куди потрапила? Саме у свою рідну «Чайку»! Напевно, це і є доля, бо я починала викладати саме в тому 14 кабінеті, де колись сама займалася. На щастя, керівником «Чайки» був Юрій Володимирович Трубочанінов, який допомагав мені та всіляко підтримував.

– Чим мотивуєте своїх вихованців?

– У нас дуже багато гарних прикладів перед очима. Надихаємося успіхами

власного колективу (молодші вихованці спостерігають за виступами старших), слідкуємо й за творчістю всесвітньо відомих ансамблів, зокрема, ансамблю народного танцю П. Вірського, І.Мойсєєва. На щастя, Інтернет дозволяє багато чого побачити, почерпнути, щодо виступів професійних колективів, українського та світового досвіду. Також у нас ціла колекція кубків, дипломів, нагород. Тож мотивуємо перемогами та позитивними емоціями. Мої вихованці завжди чекають на нові виступи, концерти, поїздки. Ми завжди до чогось прагнемо, готуємось, весь час якісь нові постановки, конкурси, фестивалі. «Чайка» завжди в польоті. Бо сцена – це наше життя.

«Чайка» допомагає молоді повірити в себе

– Найважливіше досягнення – це ...

– Наші діти. Ми виховали вже декілька поколінь талановитої молоді. Це така дивовижна справа: до студії приходять маленька дитина, а через 10 років це вже сформована творча особистість з певним досвідом та досягненнями. Маленькі «чайки» дорослішають, і ми відпускаємо їх у великий політ. Багато наших вихованців залишається у хореографії, здобувають вищу освіту, розвиваються далі в професії. І в ансамблі «Запорожець» танцюють, і закордоном працюють, в інших ансамблях. За всі ці роки наші вихованці облетіли, мабуть, увесь світ. Ми підтримуємо зв'язок, вітаємо один одного зі святами, зустрічаємось за можливістю. Я дуже задоволений, що «Чайка» допомагає молоді повірити в себе, розкрити потенціал, влаштувати життя. Дуже сподіваюся, що мої сьогоднішні випускники, що планують поступати

в Харківську академію культури, стануть кваліфікованими педагогами. Тобто сьогоднішні підрастає гідна зміна, – це головний здобуток і велика радість.

– Ви – щаслива людина?

– Авжеж, бо реалізую все найкраще, що маю для цього світу. Я на своєму місці, все життя займаюсь улюбленою справою. В моїй трудовій книжці один запис – прийшов на роботу сюди, у Палац. Ось де вкладаю вміння, зусилля, всю душу. За всі ці роки реформ та змін, коли кардинально змінився підхід до освіти, до творчості, важливо не розсіяти головне, зберегти надбання та справжні цінності.

– Як ви бачите майбутнє «Чайки»?

– Виключно позитивно. Для цього є всі підстави: тільки за останній рік ми завоювали 9 Гран-прі, багато інших призових місць. Поки є інтерес і бажання у молоді, поки батьки підтримують прагнення своїх дітей, і адміністрація нашого закладу робить все можливе, щоб наша «Чайка» жила та процвітала, все буде добре. Всім нам хочеться, щоб у наших дітей було щасливе і продуктивне дитинство, щоб це був для них гарний зачин на майбутнє. Своїм вихованцям я кажу так: не шукайте легких шляхів десь там, у інших містах чи країнах. Не біжіть шукати щось, незнамо що, працюйте та створюйте саме там, де ви є.

Юрій Володимирович Трубочанінов, художній керівник «Народного художнього колективу» вокально-хореографічної студії «Чайка» (заснована в 1965 році). Заслужений працівник культури України, відмінник освіти України. У його педагогічній скарбниці – майже 40 років викладацького досвіду. Про цей досвід він каже так: «Я не уявляю свого життя без всього цього – без нашого нескінченного творчого процесу, причетності до великої справи, до колективу. Навчати молодь, щоб вона несла у цей світ красу, культуру та мистецтво – це дорогого коштує».

– Ваші перші дитячі враження від зустрічі з «Чайкою»...

– «Чайка» увірвалася в моє життя, інакше і не скажеш, коли мені було років вісім. Я майже одразу відчув, що хореографія – моя стихія. Це те справжнє, що наповнює серце. Мене захоплювали наші педагоги, їх ставлення до нас, до своєї справи, командна творча атмосфера. Восьмому класі, до того ж, я став танцювати у Заслуженому ансамблі танцю України «Запорожець» під керівництвом Юрія Дмитровича Большакова. Навантаження було величезне, але бажання досягти «дорослого» результату ще більше. Молодість на то і є, щоб незважаючи ні на що летіти до своєї мрії, створювати простір для майбутнього. Потім було навчання в Московському інституті культури (філія м. Орел) за спеціальністю хореограф – балетмейстер. Але, навіть, тоді, будучи студентом, я не уявляв собі, що зможу працювати десь там, в іншому місті чи країні. Мені хотілося повернутися додому, в рідну «Чайку», в наш колектив. Мріяв повернутися дипломованим спеціалістом, кваліфікованим викладачем, працювати саме тут, у Палаці.

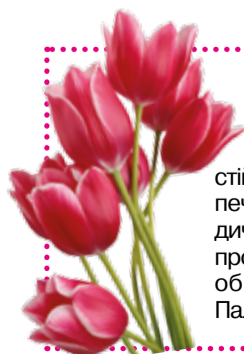
Над інтерв'ю працювали Поліна Ковтун, Катерина Белицька, Валерія Калінчук, Гліб Ляхов

Бажаємо продуктивної весни!

Методичний відділ постійно організовує та забезпечує інформаційно-методичний супровід освітнього процесу в гуртках, творчих об'єднаннях, колективах Палацу. Своєчасно надають

методичну практичну допомогу педагогічним працівникам закладу з питань позашкільної освіти завідувач відділом - **Карпенко Ольга Юріївна**, методисти: **Курницька Любов Тимофіївна, Мамулькіна Олена Григорівна, Панова Лідія Григорівна, Свірідова Ольга Петрівна.**

Щиро вітаємо з головним жіночим святом весни та сподіваємось, що вона буде сонячною і продуктивною! Нехай оточення буде добрим і щирим, весняний творчий настрій відкриває нові перспективні горизонти. Здоров'я, радості, творчості і натхнення!

ЯКИМИ БУДУТЬ МЕДІА МАЙБУТНЬОГО?

Люди і технології. Перші мало змінюються. Хто читав Булгакова, зрозуміє. Всі сучасні зміни відбуваються саме за рахунок розвитку технологій. Візьмемо, наприклад, світ до 90-х років. Чи здогадувався хтось, що через якихось двадцять років майже все життя буде у мережі? Друкованих газет залишиться обмаль. Але новину можна буде дізнатися буквально за кілька хвилин після самої події. Вже зараз сучасні медіа спритніші від своїх представників ледь не дворічної давності. Проте ця спритність часто за рахунок якості інформації.

У кожної людини є телефон, Інтернет, а значить і доступ до всього, що відбувається у світі. Дехто, навіть, стає полоненим всесвітньої мережі. І, як наслідок, полоненим написаних під кальку новин. Новини штампуються безперервною стрічкою, вони фактично копіюються.

Тільки уявіть – більше 200 засобів масової інформації тільки в Україні, а новини ті самі! Ось і виходить, що старече слово “полон” вже можемо замінити сучасним синонімом – інформаційне сміття. Нажаль, якщо прирівнювати Інтернет до сміттєзвалища, то ми – безхатьки: шукаємо щось життєво важливе, а знаходимо потерту “джинсу”.

Але прискорення сучасного світу постійно нагадує: найбільший людський ресурс – це час. У близькому майбутньому це нагадування тільки посилиться. Людина стане більш вибагливою, тобто, буде відбирати гідні джерела інформації, щоб не витратити час на дурниці або відверті фейки. Тож майбутнє за якісними медіа.

А, як відомо ще з часів неолітичної революції, – за якість треба платити. Отже, це однією особливістю медіа

2030-х може стати тенденція “плати, щоб отримати якісну новину”. Донеда, які поширюються вже зараз, у майбутньому можуть стати основним джерелом доходів ЗМІ і нормою для їх споживачів. А буденні лайки, коменти і шері або витісняться вищезгаданими “пожертвами коштів”, або стануть альтернативою отримати якусь інформацію безкоштовно.

Якщо вже йдеться про якість, є думка, що у майбутньому стануть у тренді не короткі новинні матеріали типу “ТСНівських репортажів”, які вже не встигають за швидкістю інформаційних онлайн-потоків. Першість буде (хочеться вірити, звичайно) за документальними фільмами. Взяти того ж Дудя. Випуски про найактуальніші проблеми суспільства набирають мільйони переглядів. І це при тому, що матеріалу відзнято години на три. А якщо висвітлювати частіше,

але коротше? Той самий Птушкін розповідає про різноманітні країни, особливості тамтешнього проживання. Пізнавально, якісно, змістовно. До речі, як і повинно бути у справжньому журналістському матеріалі.

Щодо газет, їм хоч і про роковую долю динозаврів, вважаю, вони все ж житимуть. Десять років, двадцять, тридцять. Бо це, насамперед, естетика, певна культура друкованого слова. А ми знаємо, «що написано пером, не вирубати й сокирою».

І на десерт. Є усі шанси, що роботи таки писатимуть новини. Закордоном такі практики вже існують. А ось серйозні теми та жанри залишаться саме журналістам. Бо що відрізняє людину від розумної машини? Саме

здатність до творчості. Тож, давайте разом сподіватися, що творчості в майбутньому ніщо не загрожує. Навпаки. З часом можливостей для творчої особистості буде ставати дедалі більше. Насамперед, в медіа.

Отже, яким би там майбутнє не було, воно, звісно, і в наших руках. І якщо думки матеріалізуються, то я бачу ЗМІ через роки десять у ключі «вчать», «шукають виходи із кризових ситуацій», «балансують між кількістю корисного і трафікового».

Спеціально для «Teens Way» студентка Київського національного університету культури і мистецтв (факультет зв'язків з громадськістю і журналістики) Лада Донець.

Feedback

А ось що думає на цю тему наша творча редакційна команда. У відповідь на думку київської колеги юні журналісти Палацу написали:

Про фейки і фільтри

Гадаю, найбільшою проблемою мас-медіа майбутнього буде катастрофічна недостовірність. Чим далі йдуть технології, прискорюється життя, тим менше часу та зусиль витрачається на факт-чекінг (перевірка журналістом отриманої інформації). Навіть, зараз, коли технології фотошопу і монтажу далекі від ідеалу, знаходяться «генії», здатні зліпити з відео про мир в усьому світі ролик про третю світову війну. Причому робиться це так гладенько, що звичайна людина може сприйняти підробку за чисту монету. Тож, журналіст повинен бачити більше, ніж звичайна людина, бути скептиком, спиратися саме на факти, перевірену інформацію. Журналіст – це такий фільтр, через який інформація йде до суспільства. Люди ж не п'ють брудну воду, п'ють очищену. Так само й тут. Якщо цей фільтр перестане працювати, боюся, вже дуже скоро людям прийдеться жити, керуючись відомою фразою з серіалу «Доктор Хаус» – «всі брешуть».

Молодіжний редактор «TW» Юліанна Макарова.

Про штучний і справжній інтелект

Впевнений, в майбутньому все зміниться на краще. Роботи не замінять людей, журналісти залишаться без роботи, бо штучний інтелект – це лише придаток до людини, а не навпаки. З усіма технологіями, що є зараз і що прогноуються, далі нейромережа допоможе більш швидко та якісно шукати і перевіряти інформацію. Тобто це суттєво полегшить журналістам роботу, залишаючи більше можливостей для творчості.

Кореспондент «TW» Максим Стеценко

Про мережеву еволюцію

Засоби масової інформації, скоріш за все, перейдуть на простори соціальних мереж. Або ж з'являться спеціальні платформи для видання та медіапорталів. Інформаційні видання вже зараз змагаються за увагу читачів. І це всього лише питання часу, коли з'явиться спільний простір для цієї боротьби і, звісно, більш зручного споживання. Журналістика майбутнього, напевно, буде схожа на перегони у часі, або, навіть, спорт. Вона перестане бути самобутнім організмом у суспільстві, а скоріш стане частиною мережевого життя. Також відійдуть у минуле середні метражі матеріалів. Залишаться або короткі містки, або повнометражні, детальні та глибокі матеріали.

Постійний автор «TW» (з найпершого випуску) Поліна Ковтун

Про «фастфуд» і літературу

ЗМІ у майбутньому стануть інакшими. Вони, як і зараз, будуть прискорюватися. Більшість матеріалів будуть писатися за шаблоном. Це буде такий «інформаційний фастфуд». Швидко, доступно але навряд чи смачно, тим більш, корисно. Поступово журналісти почнуть писати... як машини. Вже зараз інформаційне середовище засмічене через брак живого слова. Журналістика буде нагадувати скоріш математику або програмування, аніж літературу, таку цікаву і різноманітну. Гадаю, майбутнє журналістики символізує фраза: «Нарешті, ми доторкнулися до дна, але раптом знизу постукали».

Провідний журналіст «TW» Гліб Ляхов

ПОСТСКРИПТУМ

Отже, друзі, це серйозна розмова. Бо саме від нас з вами залежить, яким буде світ надалі: чи то в медіа, чи то в наших домівках, містах, родинях, головах. Що ми готові зробити сьогодні на користь нашого завтра? Яким змістом наповнюємо кожен новий день? Спитайте себе, яким уявляєте майбутнє? Та, перш за все, якою людиною уявляєте в майбутньому себе? І, наостанок, ось про що нагадувала одна неймовірна людина.

Відомий запорізький астрофізик, педагог, культурний та громадський діяч, легендарний наставник юних космонавтів (серед яких, до речі, був майбутній космонавт Олег Скрипочка), Володимир Кириченко. Володимир Миколайович цитував вірш Маршака: «Мы знаем: время растяжимо. Оно зависит от того, какого рода содержимым, вы наполняете его».

Тож зробимо час нашим другом та союзником, а не навпаки...

Створено творчим колективом Медіа-школи

Позашкільний навчальний заклад «Міський Палац дитячої та юнацької творчості» +38 061 236-48-38

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації № 1277-522-Р Серія 33 від 11.05.2018 року

Редактор: Юліанна Макарова
Відповідальний за випуск: Печерська Іяна
Адреса редакції: м.Запоріжжя, пл. Запорізька, 1

Засновник, видавець: БФ «Чарівна скринька»
Міського Палацу дитячої та юнацької творчості
Розповсюдження: безкоштовно
Віддруковано ТОВ «ВБ «Кераміст»

Редакція TW
teensredz@gmail.com

Номер заказу: 2186201 Наклад: 1000 екз.